

Arrest

**nr. 259 342 van 11 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 9 december 2019. Verzoekster en verzoeker dienden een verzoek om internationale bescherming in op respectievelijk 16 december 2019 en 19 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 15 februari 2021.

1.3. Op 25 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster, L. Y. G. R., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L. Y. G. R. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 15 augustus 1980 in de hoofdstad Bogotá, Colombia. U woonde voor uw vertrek reeds een kleine vijftien jaar in de stad Cali, departement Valle del Cauca. U leefde er samen met uw, inmiddels voormalige, partner A. M. M. (...) en uw zoon M. J. G. R. (...) (CG (...)). U bent tevens moeder van een dochter, L. M. M. G. (...) (ov-nummer (...)). Zij woonde voornamelijk bij haar familie langs vaderskant in La Guajira, maar kwam eind november 2019 weer bij u in Cali wonen.

Na uw middelbare studies vatte u een bijkomende opleiding tandartspraktijk aan, die u met succes voltooide. Na het afronden van uw opleiding bent u steeds aan het werk geweest. Uw laatste job was in een kliniek als administratieve hulp in de tandartsgeneeskunde, u deed de job reeds drie jaar alvorens uw land te verlaten.

Naast uw professionele activiteiten zette u zich in als vrijwilliger bij de stichting Santiago Castilla in de wijk waar u toen reeds drie jaar woonde, Antonio Narino te Cali. Twee tot drie keer per week gaf u danslessen aan kinderen, alsook hielp u jongeren die zich in kwetsbare posities bevonden. Naar aanleiding van uw sociale inzet ontving u op 4 april 2019 een dreigbrief op uw adres vanwege de Aguilas Negras. Diezelfde nacht hoorde u opstootjes rondom uw woning, er werd op de deur geklopt en met stenen gegooid, maar toen u buiten ging kijken zag u niemand. Een dag later, op 5 april 2019, werd u opgebeld door onbekenden die u vervolgens aan de lijn uitscholden en waarschuwden dat u uw sociale activiteiten moest beëindigen en uit de wijk moest verdwijnen. Op 5 mei 2019 verhuisde u samen met uw toenmalige partner en zoon naar Belen, een verder gelegen wijk in Cali.

Op 16 september 2019 ontving u een tweede anoniem telefoontje. U nam op, maar aan de andere kant werd niets gezegd waardoor u de lijn verbrak. Nadien veranderde u van telefoonnummer. U diende eveneens een klacht in bij La Fiscalia op 29 september 2019. Op 15 oktober werd u opnieuw gebeld, de persoon aan de andere kant van de lijn zei dat ze u teruggevonden hadden en eiste ditmaal afpersingsgeld. Indien u 15 miljoen Colombiaanse peso's (omgerekend ongeveer 3.435 euro) zou betalen, zou men u niet langer lastigvallen. U had drie dagen de tijd om het gevraagde geld te overhandigen, de nodige instructies werden daarvoor meegegeven. U besloot daarop dat het beter zou zijn om Colombia te verlaten. Vervolgens liet u op het gevraagde tijdstip de geëiste 15 miljoen peso's achter op de afgesproken plek. Een maand later, op 19 november 2019 kreeg u opnieuw telefoon, u herkende de stem aan de andere kant van de lijn. Wederom werd u afgeperst, ditmaal diende u 30 miljoen Colombiaanse peso's (omgerekend ongeveer 6.871 euro) voor te leggen op 21 november 2019. U bevestigde, maar u wist dat u een dergelijk bedrag nooit bijeen zou krijgen. Een dag later diende u uw ontslag in op het werk, maar u diende nog een tijd opzeg te doen.

Diezelfde 21ste november 2019 waarop u het geëiste afpersingsgeld diende te betalen, vond er een grote nationale staking plaats waardoor de kliniek waarin u werkte gesloten was. U bleef die dag bijgevolg thuis met uw toenmalige partner en zoon en betaalde nooit de gevraagde 30 miljoen peso's. Tijdens de nationale staking drongen uw belagers binnen in de kliniek, ze brachten vernielingen aan en lieten eveneens een enveloppe achter op uw bureau. In die enveloppe zat opnieuw een dreigbrief van de Aguilas Negras aan u gericht met daarbij gevoegd een kogel.

Enkele dagen nadien liet u uw dochter overkomen uit La Guajira, zogenaamd om bij u in Cali haar vakantie door te brengen. U vertelde haar niets over de problemen die u kende, ook uw zoon had u nog maar recent op de hoogte gebracht van wat er allemaal was gebeurd. In de periode die volgde werd de relatie met A. (...) verbroken. Hij woont tot op heden in de wijk Belen te Cali.

Op 8 december 2019 verliet u samen met uw zoon M. J. G. R. (...) (CG (...)) en uw dochter L. M. M. G. (...) (ov-nummer (...)) Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deden u en L. M. (...) op 13 december 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België. Uw zoon deed een verzoek om internationale bescherming op 16 december 2019.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u en uw kinderen zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en M. J. G. R. (...) (CG (...)) de volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw zoon en dochter, de identiteitskaart van M. J. (...), twee dreigbrieven van de Aguilas Negras, een klacht bij La Fiscalia, een foto van de klacht met daarbij een kogel, een aanvraag voor beschermingsmaatregelen, een document vanwege het Ministerio de Defensa Nacional met beschermingsaanbevelingen, foto's van de puinhoop op uw werk en foto's van de danslessen die u gaf als vrijwilliger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw kinderen zullen worden gedood naar aanleiding van de bedreigingen en de daarmee gepaard gaande afpersingen waarmee u te maken zou hebben gekregen omwille van uw zogenaamd sociaal engagement (CGVS, p. 29, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het CGVS dient echter ernstige twijfels te plaatsen bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van de door u beschreven gebeurtenissen, alsook kunnen er fundamentele tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw asielaanvraag en dat van uw zoon. Bijgevolg kan er op geen enkele manier nog enig geloof worden gehecht aan de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Om te beginnen wordt de door u beschreven gang van zaken gekenmerkt door een gebrek aan plausibiliteit. Zo kadert het vooreerst niet in een logisch geheel dat uw belagers, die u aanduidt als zijnde de *Aguilas Negras*, u na maanden radiostilte uit het niets en zonder enige aanleiding wederom zouden beginnen bedreigen (CGS, p. 23). U had immers na de eerste vermeende bedreiging, die u bereikte op 4 april 2019, uw sociale activiteiten geheel een halt toegeroepen zoals de *Aguilas Negras* zouden hebben geëist (CGVS, p. 20, p. 22). Bijgevolg bestond er in wezen geen enkel motief meer om het op u gemunt te hebben. Dat de *Aguilas Negras* u vervolgens in oktober 2019 opnieuw zouden gaan viseren zonder enige motiefgrond, en u in november 2019 nog een dreigbrief bezorgden, doet alreeds ernstig de wenkbrauwen fronsen. U verklaart bijkomend dat u ook op 16 september alreeds zou bedreigd zijn, maar uit uw verklaringen kan slechts worden opgemaakt dat u die dag zou zijn gebeld door een onbekend nummer en dat er aan de andere kant van de lijn helemaal niets werd gezegd (CGVS, p. 16, p. 23), hetgeen moeilijk onder te brengen valt onder een bedreiging, dan wel een misgelopen communicatie. Dat u naar aanleiding van dit banale telefoontje een klacht neerlegt bij de Colombiaanse autoriteiten, en niet alreeds nadat u zogenaamd een dreigbrief en dreigtelefoon had ontvangen en dat men met stenen naar uw huis zou hebben gegooid in april 2019, roept eveneens verbazing op. Daarbij is het bijzonder merkwaardig dat u op 29 september 2019 tegenover La Fiscalía verklaarde dat uw zoon M. J. (...) kon getuigen over de neergelegde feiten, terwijl uit uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud blijkt dat u hem pas ten vroegste in november 2019 zou hebben ingelicht over wat er u zou zijn overkomen (CGVS, p. 17, p. 21; zie document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, verwijst u naar het gegeven dat hij wel aanwezig was toen jullie huis op 5 april 2019 met stenen zou zijn bekogeld (CGVS, p. 27). Uw verklaring kan echter niet overtuigen, M. J. (...) dacht immers dat het werpen van stenen slechts een kwajongenstrreek was geweest (CGVS M. J. (...), p. 19).

Vervolgens doet het behoorlijk vreemd aan dat u eenvoudigweg na een enkel vermeend anoniem telefoontje op 15 oktober 2019, maar liefst 15 miljoen Colombiaanse peso's op tafel zou hebben gelegd voor iemand die u in wezen nog nooit gezien of gehoord heeft. De persoon aan de telefoon zou zich immers niet hebben geïdentificeerd, nooit zou u iemand in levende lijve hebben gezien (CGVS, p. 23-24). U beschikte bovendien op dat ogenblik al een maand over een paspoort en zou meteen na het telefoontje op 15 oktober hebben beslist om het land te verlaten (CGVS, p. 12 p. 13; zie echter ook infra). Dat u vervolgens enkele dagen later alsnog een aanzienlijke smak geld (omgerekend 3.435 euro) bij het afval zou hebben achtergelaten voor een volstrekt onbekende die u slechts een keer had gebeld, komt alles behalve overtuigend over.

Daarenboven lijkt het bijzonder ongeloofwaardig dat u ook nadat de situatie nog verder geëscaleerd zou zijn op 21 november 2019 en uw belagers uw werkplaats zouden hebben gevonden en u daar een dreigbrief met kogel zouden hebben achtergelaten (CGVS, p. 17), simpelweg tot uw vertrek op hetzelfde adres bleef wonen, gewoonweg nog gedurende tien dagen verder naar uw werk bleef gaan en u uw hobby's doodnormaal bleef verderzetten tot eind november (CGVS, p. 5, p. 7). Indien uw leven en dat van uw kinderen werkelijk in gevaar zou zijn geweest, dan biedt een verplichte opzeg na ontslag allerminst verschoning. Daarbij kan worden toegevoegd dat het feit dat uw ex-partner, waarmee u zich wel nog in een relatie bevond op het moment van de vermeende feiten, tot op heden op datzelfde adres woont en nooit enige problemen heeft gekend (CGVS, p. 8, p. 27; CGVS zoon p. 15), eveneens een element vormt dat uw geloofwaardigheid schaadt. Met uw partner gaat het goed, nergens uit uw

verklaringen blijkt dat er na de vermeende gebeurtenissen op 21 november ooit nog naar u is geïnformeerd (CGVS, p. 11, p. 27). De door u neergelegde foto's die een rommelboel en een klacht met kogel afbeelden, zijn geenszins in staat uw verklaringen te onderbouwen (zie document 6 in de groene farde van het administratief dossier). Aan privé-foto's kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aan de voorgelegde dreigpamfletten, die afkomstig zouden zijn vanwege de Aguilas Negras, kan eveneens geen afdoende bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Het door u geschetste asielrelaas kan op geen enkele manier overtuigen.

Het mag in het bijzonder de grootste verbazing heten dat u uw volwassen zoon M. J. (...) niet eerder zou hebben ingelicht over het gevaar dat het gezin zou hebben gelopen, u vertelde hem in Colombia nooit dat zijn veiligheid eventueel in gevaar zou kunnen zijn (zie tevens infra). M. J. (...) vertelt bovendien dat hij in wezen nooit iets gemerkt heeft van enige problemen (CGVS M. J. (...), p. 17). Dat u vervolgens op 24 november, aldus nadat alle problemen zich reeds zouden hebben voorgedaan, uw minderjarige dochter zou laten overkomen van bij haar vader uit La Guajira, dat zich aan de andere kant van het land bevindt, aldus -naar de omgeving waar u en uw kinderen zogenaamd vervolging dienden te vrezen, raakt kant noch wal (CGVS, p. 8-10). Ook uw dochter vertelde u nooit iets over de zogenaamde problemen of het vermeende gevaar (CGVS, p. 18-19). Integendeel, zij leefde in de veronderstelling dat ze bij haar moeder een vakantie kwam doorbrengen en jullie spendeerden de tijd op een aangename wijze buiten (CGVS, p. 10). Zij heeft in Colombia nooit iets doorgehad (CGVS, p. 19). Deze vaststelling ondermijnt op onomkeerbare wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven. Indien er werkelijk ernstige bedreigingen aan uw adres werden geuit en indien u werkelijk een gegronde vrees koesterde dat men u en uw familie iets zou willen aandoen, kan het allerm minst overtuigen dat u uw kinderen daarvan niet op de hoogte bracht en dat u uw dochter zelfs bewust naar het vermeende gevaar haalde. Uw opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin u uw verklaringen wijzigt en stelt dat u en uw dochter enkel nog maar het huis zouden hebben verlaten om een paspoort te bekomen, kan allerm minst overtuigen en lijkt een tevergeefse poging om post-factum de onvolkomenheden in uw relaas op te smukken. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het ook verbazing opwekt dat uw zoon niet in staat blijkt te zijn om enige concrete informatie te verschaffen over de Aguilas Negras, nochtans jullie vermeende belagers. M. J. (...) weet niet wie deze groepering juist zou zijn, hij weet niet voor wat de Aguilas Negras juist staan (CGVS M. J. (...), p. 18). Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn van wie jullie gezin net zou willen treffen, zijn eigen veiligheid zou immers door deze groepering in het gedrang zijn gekomen. Het hoeft weinig verder betoog dat bovenstaande elementen alreeds onherroepelijk uw geloofwaardigheid ondermijnen.

Bovendien bevatten uw asielrelaas en dat van uw zoon ook nog eens een groot aantal aanzienlijke en ook onderlinge tegenstrijdigheden. Zo verklaart u initieel stellig dat u voor het laatst sociaal actief zou zijn geweest voor de stichting Santiago Castilla in de tweede à derde week van april 2019, maar dat u na de eerste zogenaamde bedreiging nooit meer sociaal actief zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Later geeft u te kennen dat de eerste vermeende bedreiging u al zou hebben bereikt op 4 april 2019 (CGVS, p. 21), aldus de eerste week van april hetgeen niet rijmt met het voorgaande. Daarnaast beweert u dat u pas de beslissing nam om Colombia te verlaten op het moment dat het afpersingstelefoontje u zou hebben bereikt op 15 oktober 2019 (CGVS, p. 12). Uw paspoort dateert echter reeds van 16 september 2019, aldus volgt uit uw eigen verklaringen dat u uw paspoort alreeds had aangevraagd nog voor het vermeende telefoontje daterende van diezelfde 16 september 2019 (CGVS, p. 12-13; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, geeft u te kennen dat u inderdaad alreeds voor 16 september 2019 het paspoort had aangevraagd (CGVS, p. 28). Dat u in uw bijkomende bemerkings bij de notities van het persoonlijk onderhoud beweert dat u voor 15 oktober 2019 wel alreeds had nagedacht over een eventueel vertrek en daarom al een paspoort had aangevraagd (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud), kan in deze worden beschouwd als een weinig ernstig aandoende post-factum verklaring.

Daarnaast beweert uw zoon tijdens zijn gehoor stellig dat u de dag van de nationale staking, zijnde 21 november 2019 waarop uw werkplaats gevangaliseerd zou zijn geweest en uw belagers u een dreigbrief en kogel zouden hebben achtergelaten, thuis bent gebleven en niet naar de kliniek bent gegaan (CGVS, p. 21). U verklaart echter dat u wel degelijk de dag zelf nog ter plekke zou zijn geweest en daar de schade zou hebben aangetroffen (CGVS, p. 26). Een volgende tegenstrijdigheid betreft uw nieuwe telefoonnummer. Zo geeft M. J. (...) te kennen dat u uw nieuwe telefoonnummer, dat u zou hebben aangenomen na het vermeende telefoontje op 16 september 2019, aan hem zou hebben doorspeeld en dat u hem zou hebben gezegd dat het vorige buiten dienst bleek te zijn (CGVS Maria Jose, p. 20). Daarentegen verklaart u dat u nooit tegen uw zoon zou hebben gezegd dat u van telefoonnummer was

veranderd en dat u hem nooit het nieuwe telefoonnummer heeft gegeven (CGVS, p. 24). Daarenboven verklaart u dat u M. J. (...) alle problemen zou hebben uitgelegd in november 2019 en dat u hem alle bijhorende details zou hebben verteld (CGVS, p. 21), terwijl uw zoon beweert dat u hem in Colombia slechts zeer beperkt zou hebben ingelicht en hem pas het hele verhaal uit de doeken zou hebben gedaan een tweetal weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS M. J. (...), p. 15). Dat u pas bij de oproeping voor het persoonlijk onderhoud uw zoon in detail de problemen zou hebben toegelicht, doet hoe dan ook serieus de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u wordt geconfronteerd met bovenstaande frappante incoherenties, houdt u enkel vast aan uw eigen verklaringen, geeft u te kennen dat M. J. (...) het zich allemaal niet zo goed zou herinneren en dat u zijn verklaringen niet kan begrijpen (CGVS, p. 28-29), hetgeen allerm minst een afdoende verklaring kan bieden. Inconsistentie blijkt een rode draad te zijn doorheen jullie asiolverklaringen. Bovenstaande tegenstrijdigheden doen uw geloofwaardigheid finaal en onherstelbaar teniet, waardoor het CGVS op geen enkele manier nog enig geloof kan toeschrijven aan de door u voorgestelde asielmotieven.

Daarbij dient het CGVS eveneens ernstige twijfels te plaatsen bij de ernst en uitgebreidheid van het door u naar voren gebrachte sociale engagement. In wezen kan uit uw verklaringen slechts worden opgemaakt dat u af en toe als vrijwilliger danslessen gaf aan kinderen en hen hielp bij knutselwerken, uw rol reikte niet verder dan dat (CGVS, p. 19). Er komt aldus geenszins naar voren dat u beschikt over een profiel dat u zwaar onder de aandacht kan brengen. Het doet daarenboven uiterst merkwaardig aan dat u, indien u werkelijk zo sociaal geëngageerd zou zijn geweest, na een enkele vermeende bedreiging in april 2019 meteen alle banden met de stichting doorknipte. U stopte volledig met uw sociale activiteiten, u nam nooit meer contact op met de oprichtster van de stichting, hoewel zij ook een bedreiging zou gekregen hebben, en u hebt werkelijk geen idee of de stichting waarvoor u zich zou hebben ingezet nog enigszins actief is (CGVS, p. 18-20). Van een sociaal geëngageerd persoon kan echter enigszins verwacht worden dat hij begaan is met de leden van de gemeenschap, alsook met het lot van sociale leiders en de personen met wie hij samenwerkt, dat hij een niet-aflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap en een blijkende motivatie vertoont. Het mag blijken dat dit bij u allerm minst het geval is. Daarbij mag het verbazing opwekken dat, gezien het gegeven dat er naast u en de oprichtster slechts één enkele persoon bij de stichting Santiago Castillo actief was, u niet de naam van deze andere medewerker kan geven (CGVS, p. 19). Daarnaast kan u eveneens niet zeggen of ook hij nog verdergaat met zijn sociale inzet. Hoewel u daarenboven aangeeft dat uw zoon op de hoogte was van uw sociaal engagement (CGVS, p. 20), dient het CGVS vast te stellen dat M. J. (...) in wezen weinig duidelijkheid kan scheppen over uw sociale activiteiten (CGVS zoon, p. 16), hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van het door u naar voren gebrachte profiel ondermijnt. Zo geraakt uw zoon niet verder dan korte algemene bewoordingen over uw motivatie voor het sociaal engagement, weet hij niet wanneer u juist begonnen bent met uw sociaal werk, is hij niet op de hoogte van de anderen met wie u samenwerkte en kan hij zelfs de naam van de stichting waarvoor u actief was niet zeggen (CGVS zoon, p. 16-17). De twee foto's van dansende kinderen die u voorlegt ter staving van uw sociaal engagement kunnen – zoals hierboven reeds toegelicht – op geen enkele manier enige verdere bewijswaarde leveren, u bent werkelijk zelf niet eens te zien op deze foto's (zie document 6 in de groene farde van het administratief dossier). Dit alles wijst erop dat het profiel van iemand, die omwille van zijn sociaal werk in de kijker loopt, dat u bij zichzelf aanmeet met een serieuze korrel zout mag worden genomen. Het hoeft weinig verder betoog dat uw beweringen hieromtrent niet kunnen overtuigen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat met betrekking tot de doodsb bedreiging die u 'vele jaren geleden' zou hebben meegemaakt in Buenaventura (CGVS, p. 29-30), op geen enkele manier een vrees in uw hoofde of dat van uw kinderen kan worden vastgesteld. Vooreerst dient de opmerking te worden gemaakt dat u zelf geen vrees aanhaalt ingevolge deze gebeurtenissen, daarenboven blijkt het te gaan om een losstaand incident dat niet in verband kan gebracht worden met de bovenstaande asielmotieven (CGVS, p. 29; zie ook opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Daarbij kan worden afgeleid dat de impact van deze bedreiging werkelijk weinig impact op u lijkt gehad te hebben, u kan in wezen zelfs niet zeggen wanneer het zich juist zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 29). Dat u vervolgens diezelfde daders na vele jaren in november 2019 opnieuw geheel toevallig in een miljoenenstad als Cali opnieuw zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 30), lijkt weinig plausibel. Hoe dan ook, deze mannen zouden u niet hebben herkend en u heeft in wezen nooit meer enige problemen ten gevolge van deze gebeurtenis in Buenaventura gekend. Daarbij is het eveneens tekenend dat M. J. (...) dit incident op geen enkel moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud vermeldt. Het CGVS kan zoals gezegd aldus allerm minst een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afleiden wat betreft dit voorval.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw zoon neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft, jullie legden jullie paspoorten en de identiteitskaart van M. J. (...) neer, dient het CGVS op te merken dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit wordt betwist. Wat betreft de dreigbrieven en foto's van dansende kinderen, van de puinhoop en van een klacht met kogel, werd hierboven reeds gemotiveerd dat deze documenten allerminst in staat zijn om uw verklaringen te onderbouwen. Met betrekking tot de klacht bij La Fiscalía, de aanvraag voor beschermingsmaatregelen en het document vanwege het Ministerio de Defensa Nacional met beschermingsaanbevelingen, dient het CGVS op te werpen dat de inhoud van deze aangifte niet kan beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Hierboven werden reeds enkele opmerkingen, die u en uw zoon maakten op de notities van het persoonlijk onderhoud, besproken, telkens ging het om nieuwe verklaringen die poogden om incoherenties te vergoelijken. Het CGVS dient dan ook te besluiten dat de overgrote meerderheid van de gemaakte opmerkingen gekunstelde post-factum verklaringen betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn om vastgestelde tegenstrijdige en incoherente verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Deze bijkomende opmerkingen kunnen op geen enkele manier afbreuk doen aan de eerder vastgestelde verklaringen en kunnen allerminst uw totaal gebrek aan geloofwaardigheid enigszins herstellen. De resterende opmerkingen, betreffende verbeteringen van schrijfwijzen of aanvullende details, werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie

in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, M. J. G. R., zijnde de zoon van verzoekster, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoekster integraal over daar verzoeker wat zijn asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van zijn moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/3, 48/, 48/6 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR-richtlijnen “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 (stuk 4);
- de COI Focus “*Colombia – veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, p. 7, 18, 33 en 46 (stuk 5);
- de COI Focus “*Colombia – veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020, p. 15, 23, 29, 31 en 44 (stuk 6);
- het rapport “*World report 2021 – Colombia: Events of 2020*” van Human Rights Watch (stuk 7);
- het rapport “*Annual report on human rights in 2020 – Colombia*” van USDOS (stuk 8);
- het rapport “*Colombia 2020*” van Amnesty International (stuk 9);
- het rapport “*Colombie: violences policières et protection de l’État*” van 15 juli 2020 van OSAR (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door de bendeleden die verzoekster bedreigden en afpersten. In het voorjaar van 2019 werd verzoekster bedreigd door de Aguilas Negras omwille van haar vrijwilligerswerk – verzoekster ontving een dreigbrief, haar woning werd belaagd en ze werd opgebeld – waardoor zij dit sociale werk heeft moeten stopzetten en de wijk waar zij woonde moest verlaten. In het najaar van 2019 werd zij evenwel opnieuw opgebeld en begonnen haar belagers haar af te persen. Tijdens de nationale staking op 21 november 2019 drongen haar belagers binnen in de kliniek waar verzoekster werkte, brachten vernielingen aan en lieten een enveloppe achter op verzoeksters bureau. In die enveloppe zat opnieuw een dreigbrief van de Aguilas Negras aan verzoekster gericht met daarbij gevoegd een kogel. Verzoekster verliet Colombia samen met haar zoon en dochter op 8 december 2019.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit wat volgt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met de Aguilas Negras.

2.3.5.3. Vooreerst is de Raad van oordeel dat door de commissaris-generaal terecht gemotiveerd wordt dat de door verzoekster beschreven gang van zaken gekenmerkt wordt door een gebrek aan plausibiliteit, nu het niet logisch is dat haar belagers haar plots opnieuw begonnen te bedreigen terwijl zij nochtans haar sociale activiteiten geheel had stopgezet zoals de Aguilas Negras zouden hebben geëist en het verder tevens bevreemdend is dat verzoekster naar aanleiding van het anonieme telefoontje op 16 september 2019 – waarbij niets gezegd werd toen verzoekster opnam en dit dan ook moeilijk onder te brengen valt onder een bedreiging – een klacht neerlegt bij de Colombiaanse autoriteiten, en niet reeds nadat zij zogenaamd een dreigbrief en dreigtelefoon had ontvangen en men met stenen naar huis zou hebben gegooid in april 2019. Door de commissaris-generaal wordt in dit verband meer bepaald het volgende overwogen: *“Om te beginnen wordt de door u beschreven gang van zaken gekenmerkt door een gebrek aan plausibiliteit. Zo kadert het vooreerst niet in een logisch geheel dat uw belagers, die u aanduidt als zijnde de Aguilas Negras, u na maanden radiostilte uit het niets en zonder enige aanleiding wederom zouden beginnen bedreigen (CGS, p. 23). U had immers na de eerste vermeende bedreiging, die u bereikte op 4 april 2019, uw sociale activiteiten geheel een halt toegeroepen zoals de Aguilas Negras zouden hebben geëist (CGVS, p. 20, p. 22). Bijgevolg bestond er in wezen geen enkel motief meer om het op u gemunt te hebben. Dat de Aguilas Negras u vervolgens in oktober 2019 opnieuw zouden gaan viseren zonder enige motiefgrond, en u in november 2019 nog een dreigbrief bezorgden, doet alreeds ernstig de wenkbrauwen fronsen. U verklaart bijkomend dat u ook op 16 september alreeds zou bedreigd zijn, maar uit uw verklaringen kan slechts worden opgemaakt dat u die dag zou zijn gebeld door een onbekend nummer en dat er aan de andere kant van de lijn helemaal niets werd gezegd (CGVS, p. 16, p. 23), hetgeen moeilijk onder te brengen valt onder een bedreiging, dan wel een misgelopen communicatie. Dat u naar aanleiding van dit banale telefoontje een klacht neerlegt bij de Colombiaanse autoriteiten, en niet alreeds nadat u zogenaamd een dreigbrief en dreigtelefoon had ontvangen en dat men met stenen naar uw huis zou hebben gegooid in april 2019, roept eveneens verbazing op. Daarbij is het bijzonder merkwaardig dat u op 29 september 2019 tegenover La Fiscalía verklaarde dat uw zoon M. J. (...) kon getuigen over de neergelegde feiten, terwijl uit uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud blijkt dat u hem pas ten vroegste in november 2019 zou hebben ingelicht over wat er u zou zijn overkomen (CGVS, p. 17, p. 21; zie document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, verwijst u naar het gegeven dat hij wel aanwezig was toen jullie huis op 5 april 2019 met stenen zou zijn bekogeld (CGVS, p. 27). Uw verklaring kan echter niet overtuigen, M. J. (...) dacht immers dat het werpen van stenen slechts een kwajongenstreek was geweest (CGVS M. J. (...), p. 19).”* Deze vaststellingen ondergraven reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Verzoekers' verweer werpt hierop geen ander licht.

Waar verzoekers stellen dat bij het dreigtelefoontje in oktober 2019 waarbij verzoekster werd afgeperst, niet verwezen werd naar de vorige bedreigingen of naar verzoeksters werk bij de stichting en lijken voor te houden dat dit probleem los staat van verzoeksters eerdere problemen, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud zelf lieten uitschijnen dat het steeds dezelfde personen waren die verzoekster bedreigden (notities CGVS verzoekster, p. 16-17 en 23; notities CGVS verzoeker, p. 14-15, 21). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster bijgebrachte dreigbrief die op 21 november 2019 zou zijn achtergelaten door haar belagers in de kliniek, net zoals de

eerdere dreigbrief die zij ontving in april 2019, ondertekend werd door de Aguilas Negras van *Bloque Capital D. C.* (zie dreigbrief november 2019 (administratief dossier verzoekster, stuk 5, map documenten, doc. 2; administratief dossier verzoeker, stuk 5, map documenten, doc. 3)). Ook wordt verzoekster in de dreigbrief van november 2019 uitdrukkelijk bedreigd omwille van haar sociale werk. Tevens wordt verwezen naar de stichting. Het is dan ook allerminst ernstig dat verzoekers thans lijken voor te houden dat de problemen van elkaar los zouden staan. De hierboven gedane vaststelling inzake de onaannemelijke gang van zaken blijft dan ook onverminderd overeind.

Verzoekers bemerken verder nog dat verzoekster een klacht indiende na het telefoontje in september 2019 omdat “*ze nog de levendige herinnering aan de bedreigingen van april (had)*” en ze bescherming wilde krijgen. In april had ze geen klacht ingediend omdat ze dacht dat de bedreigingen zouden stoppen als ze haar sociale activiteiten stopzette, hetgeen ook tijdelijk gebeurde. De Raad onderstreept evenwel dat verzoekster bij de zogenaamde bedreiging op 16 september 2019 louter opgebeld werd door een onbekend nummer en dat aan de andere kant van de lijn helemaal niets werd gezegd (notities CGVS verzoekster, p. 16 en 23). Dat zij zonder meer zou aannemen dat dit haar eerdere belagers waren waarvan zij sinds haar verhuis in mei 2019 niets meer had gehoord, terwijl zij hiertoe geen enkele concrete indicatie had, en zelfs naar aanleiding van dit telefoontje een klacht indiende, houdt geen steek.

Ten slotte doen verzoekers met de loutere herhaling dat verzoeker wel aanwezig was toen hun huis op 5 april 2019 met stenen werd bekogeld, waardoor hij wel degelijk over de feiten kon getuigen, geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat het onlogisch is dat verzoekster tegenover La Fiscalia verklaart dat ze haar zoon als getuige konden contacteren, terwijl haar zoon niet op de hoogte was van deze problemen (notities CGVS verzoekster, p. 27). Weliswaar zou haar zoon kunnen getuigen van het feit dat er stenen naar het huis werden gegooid, doch zou hij hieraan een geheel andere toedracht toekennen, aangezien hij dacht dat het slechts om een kwajongensstreek ging. Het spreekt voor zich dat zulks de verklaringen van verzoekster zou schaden. Overigens blijkt uit haar verklaringen dat zij haar zoon bewust niet over haar problemen had ingelicht omdat zij hem niet ongerust wilde maken (notities CGVS verzoekster, p. 17), waardoor het des te onaannemelijker is dat zij zou toelaten dat ze haar zoon zouden contacteren. Immers ontstond zo de reële kans dat haar zoon op de hoogte zou geraken van haar problemen.

2.3.5.4. Verder meent de Raad dat de commissaris-generaal tevens moet worden bijgetreden in de motivering dat het vreemd aandoet dat verzoekster eenvoudigweg na een enkel vermeend anoniem telefoontje op 15 oktober 2019 maar liefst 15 miljoen Colombiaanse peso's op tafel zou hebben gelegd voor iemand die zij in wezen nog nooit gezien of gehoord heeft, temeer nu zij op dat ogenblik al over een paspoort beschikte en zij meteen na dit telefoontje beslist had om het land te verlaten.

Verzoekers merken op dat verzoekster in september 2019 preventief een paspoort had aangevraagd wegens de eerdere problemen, maar op dat moment nog niet besloten had het land te verlaten. Verder wensen verzoekers de verklaringen van verzoekster te nuanceren en geven zij aan dat verzoekster op 15 oktober besloot dat zij het land zou verlaten indien de situatie verergerde. Verzoekster wilde vermijden dat zij het land moest verlaten omdat haar leven daar was, waardoor ze besloot het eerste bedrag te betalen. Toen vervolgens ook een tweede bedrag werd geëist, besloot ze het land te verlaten omdat ze onvoldoende geld had om dit te betalen.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat zij op 15 oktober 2019 de beslissing nam om uit het land te vertrekken. Het persoonlijk onderhoud verliep desbetreffend als volgt:

“Wanneer heeft u exact de beslissing genomen om Colombia te verlaten?”

Sinds de laatste afpersing. Dat was in oktober. Het laatste telefoontje dat ik ontving... Neen sorry, het was niet het laatste, maar een van de laatste dat ik ontving.

Kan u daar een datum opplakken wanneer u besliste van ik vertrek uit Colombia?

Dat was in de derde week van oktober dat ze me belden. De 15de. En de 18de moest ik het afpersgeld gaan betalen.

En wanneer heeft u dan juist de beslissing genomen om uit het land te vertrekken?

Op die datum, de 15de.” (notities CGVS verzoekster, p. 11-12).

Gelet op deze verklaringen, die niet voor interpretatie vatbaar zijn, kan verzoekers' uitleg dat verzoekster bedoelde dat zij op 15 oktober louter besliste dat zij het land zou verlaten indien de situatie verergerde geenszins worden aanvaard. Aangezien verzoekster reeds beslist had om het land te verlaten en bovendien reeds over een paspoort beschikte, is het wel degelijk onaannemelijk dat verzoekster na slechts één enkel

telefoontje de gevraagde 15 miljoen Colombiaanse peso's betaalde aan iemand die zij in wezen nog nooit gezien of gehoord had.

2.3.5.5. Voorts wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas nog verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster volgens haar verklaringen ook nadat de situatie nog verder geëscaleerd zou zijn op 21 november 2019 en haar belagers haar werkplaats zouden hebben gevonden en haar daar een dreigbrief met kogel zouden hebben achtergelaten (notities CGVS verzoekster, p. 17), simpelweg tot haar vertrek op hetzelfde adres bleef wonen en gewoonweg nog gedurende tien dagen verder naar haar werk bleef gaan omdat ze geen andere persoon vonden om haar te vervangen (notities CGVS verzoekster, p. 5 en 17). In de door haar omschreven omstandigheden – zij zou reeds sinds het telefoontje in september gevreesd hebben dat haar problemen met de Aguilas Negras nog niet voorbij waren en beschermingsmaatregelen hebben aangevraagd op 9 oktober – is het eveneens bevreemdend dat zij nog gewoon wekelijks naar de aerobics bleef gaan en dit tot in de derde week van november (notities CGVS verzoekster, p. 7). Ten slotte is het nog opmerkelijk dat verzoeksters ex-partner, waarmee verzoekster wel nog een relatie had op het moment van de vermeende feiten, tot op heden op datzelfde adres woont en nooit enige problemen heeft gekend (notities CGVS verzoekster, p. 8, 11 en 27; notities CGVS verzoeker, p. 15).

Verzoekers voeren in dit verband aan dat verzoekster na haar problemen in april was verhuisd en dat ze dacht dat de bendeleden haar nieuw adres niet kenden omdat ze naar haar werk kwamen om haar te bedreigen. Zij dacht dan ook dat ze daar veilig kon blijven tot aan hun vertrek, ook met haar dochter die ze niet in Colombia wilde achterlaten. Bovendien genoot verzoekster op dat moment van beschermingsaanbevelingen door het *Ministero de Defensa Nacional*. Ook het feit dat haar ex-partner geen problemen kende na haar vertrek kan verklaard worden doordat de bendeleden haar nieuw adres niet kennen.

De Raad bemerkt evenwel dat verzoekster geen enkele zekerheid had dat haar belagers haar nieuwe adres niet kenden. Immers hadden zij haar reeds tijdens het telefoontje op 15 oktober gezegd dat ze wisten waar zij werkte, waar haar zoon studeerde en werkte en waar haar dochter was (notities CGVS, p. 16). In dat licht is het dan ook niet uitgesloten dat haar belagers ook zouden achterhalen waar zij woonde, temeer nu zij verder bleef werken en haar belagers, die wisten waar ze werkte, haar aldus naar huis zouden kunnen volgen. Dat verzoekster bovendien ook na 21 november 2019, de dag waarop haar belagers haar werkplaats vonden en er een dreigbrief met kogel achterlieten, zich nog gedurende tien dagen naar haar werk begaf, is des te treffender.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in hun verweer het risico dat verzoekster nam trachten te minimaliseren door te verwijzen naar de beschermingsaanbevelingen door het *Ministero de Defensa Nacional* die verzoekster genoot. De Raad wijst er desbetreffend echter op dat uit verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat de genomen beschermingsmaatregelen uiterst beperkt waren. Immers zou er na haar aanvraag tot bescherming op 9 oktober slechts één keer een politieagent naar haar thuis gekomen zijn, bovendien op een moment dat zijzelf niet thuis was (*“Na die aanvraag tot bescherming zijn ze slechts één keer naar mijn thuis gekomen. Ze zijn zelfs niet naar mijn werk gekomen. Wie is er toen gekomen naar uw huis? Een politieagent. En wat had die agent op dat ogenblik gezegd of gedaan? Ik was er die dag niet, ik was aan het werk. Mijn partner heeft toen gezegd dat ik op het werk was en hij is niet naar daar gekomen.”* (notities CGVS verzoekster, p. 21)). Tevens verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat de veiligheidsmaatregelen onvoldoende waren en dat zij zich niet veilig voelde (vragenlijst CGVS verzoekster, vraag 3.5). Verzoeksters gedrag staat dan ook wel degelijk haaks op de door haar beweerde vrees voor de Aguilas Negras.

2.3.5.6. Tevens acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, het volstrekt onaannemelijk dat verzoekster, indien er werkelijk ernstige bedreigingen aan haar adres werden geuit en indien verzoekster werkelijk een gegronde vrees koesterde dat men haar en haar familie iets zou willen aandoen, haar kinderen daarvan niet op de hoogte bracht en zij haar dochter zelfs bewust naar het vermeende gevaar haalde. Dienaangaande worden in de bestreden beslissingen immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Het mag in het bijzonder de grootste verbazing heten dat u uw volwassen zoon M. J. (...) niet eerder zou hebben ingelicht over het gevaar dat het gezin zou hebben gelopen, u vertelde hem in Colombia nooit dat zijn veiligheid eventueel in gevaar zou kunnen zijn (zie tevens infra). M. J. (...) vertelt bovendien dat hij in wezen nooit iets gemerkt heeft van enige problemen (CGVS M. J. (...), p. 17). Dat u vervolgens op 24 november, aldus nadat alle problemen zich reeds zouden hebben voorgedaan, uw minderjarige dochter zou laten overkomen van bij haar vader uit La Guajira, dat zich aan de andere kant van het land bevindt, aldus -naar de omgeving waar u en uw*

kinderen zogenaamd vervolging dienden te vrezen, raakt kant noch wal (CGVS, p. 8-10). Ook uw dochter vertelde u nooit iets over de zogenaamde problemen of het vermeende gevaar (CGVS, p. 18-19). Integendeel, zij leefde in de veronderstelling dat ze bij haar moeder een vakantie kwam doorbrengen en jullie spendeerden de tijd op een aangename wijze buiten (CGVS, p. 10). Zij heeft in Colombia nooit iets doorgehad (CGVS, p. 19). Deze vaststelling ondermijnt op onomkeerbare wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven. Indien er werkelijk ernstige bedreigingen aan uw adres werden geuit en indien u werkelijk een gegronde vrees koesterde dat men u en uw familie iets zou willen aandoen, kan het allerminst overtuigen dat u uw kinderen daarvan niet op de hoogte bracht en dat u uw dochter zelfs bewust naar het vermeende gevaar haalde. Uw opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin u uw verklaringen wijzigt en stelt dat u en uw dochter enkel nog maar het huis zouden hebben verlaten om een paspoort te bekommen, kan allerminst overtuigen en lijkt een tevergeefse poging om post-factum de onvolkomenheden in uw relaas op te smukken. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het ook verbazing opwekt dat uw zoon niet in staat blijkt te zijn om enige concrete informatie te verschaffen over de Aguilas Negras, nochtans jullie vermeende belagers. M. J. (...) weet niet wie deze groepering juist zou zijn, hij weet niet voor wat de Aguilas Negras juist staan (CGVS M. J. (...), p. 18). Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn van wie jullie gezin net zou willen treffen, zijn eigen veiligheid zou immers door deze groepering in het gedrang zijn gekomen. Het hoeft weinig verder betoog dat bovenstaande elementen alreeds onherroepelijk uw geloofwaardigheid ondermijnen.”

Verzoekers' bemerking dat verzoekster haar kinderen niet ongerust wilde maken, kan gelet op het potentiële gevaar dat haar kinderen liepen allerminst volstaan om te verklaren waarom zij haar kinderen niet eerder inlichtte over het gevaar dat het gezin zou lopen.

Waar verzoekers nog menen dat de gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker aangaande de Aguilas Negras niet voldoende is om een gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas aan te tonen, meent de Raad evenwel dat aangezien verzoekers verklaren dat zij niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij vrezen gedood te worden door de Aguilas Negras, redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zou weten wat deze groepering juist is en waarvoor zij staan.

2.3.5.7. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers voorgehouden asielrelaas, wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster en van haar zoon een groot aantal aanzienlijke en ook onderlinge tegenstrijdigheden bevatten.

Door de commissaris-generaal worden immers volgende tegenstrijdigheden vastgesteld: *“Bovendien bevatten uw asielrelaas en dat van uw zoon ook nog eens een groot aantal aanzienlijke en ook onderlinge tegenstrijdigheden. Zo verklaart u initieel stellig dat u voor het laatst sociaal actief zou zijn geweest voor de stichting Santiago Castilla in de tweede à derde week van april 2019, maar dat u na de eerste zogenaamde bedreiging nooit meer sociaal actief zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Later geeft u te kennen dat de eerste vermeende bedreiging u al zou hebben bereikt op 4 april 2019 (CGVS, p. 21), aldus de eerste week van april hetgeen niet rijmt met het voorgaande. Daarnaast beweert u dat u pas de beslissing nam om Colombia te verlaten op het moment dat het afpersingstelefoontje u zou hebben bereikt op 15 oktober 2019 (CGVS, p. 12). Uw paspoort dateert echter reeds van 16 september 2019, aldus volgt uit uw eigen verklaringen dat u uw paspoort alreeds had aangevraagd nog voor het vermeende telefoontje daterende van diezelfde 16 september 2019 (CGVS, p. 12-13; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, geeft u te kennen dat u inderdaad alreeds voor 16 september 2019 het paspoort had aangevraagd (CGVS, p. 28). Dat u in uw bijkomende bemerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud beweert dat u voor 15 oktober 2019 wel alreeds had nagedacht over een eventueel vertrek en daarom al een paspoort had aangevraagd (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud), kan in deze worden beschouwd als een weinig ernstig aandoende post-factum verklaring.*

Daarnaast beweert uw zoon tijdens zijn gehoor stellig dat u de dag van de nationale staking, zijnde 21 november 2019 waarop uw werkplaats gevangenis zou zijn geweest en uw belagers u een dreigbrief en kogel zouden hebben achtergelaten, thuis bent gebleven en niet naar de kliniek bent gegaan (CGVS, p. 21). U verklaart echter dat u wel degelijk de dag zelf nog ter plekke zou zijn geweest en daar de schade zou hebben aangetroffen (CGVS, p. 26). Een volgende tegenstrijdigheid betreft uw nieuwe telefoonnummer. Zo geeft M. J. (...) te kennen dat u uw nieuwe telefoonnummer, dat u zou hebben aangenomen na het vermeende telefoontje op 16 september 2019, aan hem zou hebben doorspeeld en dat u hem zou hebben gezegd dat het vorige buiten dienst bleek te zijn (CGVS Maria Jose, p. 20). Daarentegen verklaart u dat u nooit tegen uw zoon zou hebben gezegd dat u van telefoonnummer was veranderd en dat u hem nooit het nieuwe telefoonnummer heeft gegeven (CGVS, p. 24). Daarenboven

verklaart u dat u M. J. (...) alle problemen zou hebben uitgelegd in november 2019 en dat u hem alle bijhorende details zou hebben verteld (CGVS, p. 21), terwijl uw zoon beweert dat u hem in Colombia slechts zeer beperkt zou hebben ingelicht en hem pas het hele verhaal uit de doeken zou hebben gedaan een tweetal weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS M. J. (...), p. 15). Dat u pas bij de oproeping voor het persoonlijk onderhoud uw zoon in detail de problemen zou hebben toegelicht, doet hoe dan ook serieus de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u wordt geconfronteerd met bovenstaande frappante incoherenties, houdt u enkel vast aan uw eigen verklaringen, geeft u te kennen dat M. J. (...) het zich allemaal niet zo goed zou herinneren en dat u zijn verklaringen niet kan begrijpen (CGVS, p. 28-29), hetgeen allerminst een afdoende verklaring kan bieden. Inconsistentie blijkt een rode draad te zijn doorheen jullie asielerklaringen. Bovenstaande tegenstrijdigheden doen uw geloofwaardigheid finaal en onherstelbaar teniet, waardoor het CGVS op geen enkele manier nog enig geloof kan toeschrijven aan de door u voorgestelde asielmotieven.”

Deze flagrante tegenstrijdigheden hebben betrekking op essentiële elementen van hun asielerlaas, met name het moment waarop verzoekster voor het laatst sociaal actief zou zijn geweest, het moment waarop verzoekster besliste om Colombia te verlaten, het feit of verzoekster al dan niet naar de kliniek is gegaan op 21 november 2019, de dag van de nationale staking, het nieuwe telefoonnummer dat verzoekster zou hebben aangenomen na het vermeende telefoontje op 16 september 2019 en het moment waarop haar zoon werd ingelicht over verzoeksters problemen, en ondergraven dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers' asielerlaas.

Verzoekers hekelen in dit verband dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werden met de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verder bevestigt verzoekster dat ze met haar werk bij de stichting stopte net na de eerste bedreiging. Zij meent dat er sprake is van een misverstand met de tolk, temeer nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat ze net daarna heeft verklaard dat ze niet actief was na die eerste bedreiging. Verder geven verzoekers nog aan dat verzoekster in september 2019 preventief een paspoort had aangevraagd wegens de eerdere problemen, maar op dat moment nog niet besloten had het land te verlaten. Ten slotte bevestigt verzoekster tevens dat ze naar haar werkplaats is gegaan op 21 november 2019, na de werkuren, dat ze haar nieuwe telefoonnummer niet aan verzoeker heeft gegeven en dat verzoeker de details kreeg toen ze al in België waren.

De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekers opwerpen dat zij niet werden geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen en dienaangaande verwijzen naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder "relevant element", kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster wel degelijk uitgebreid geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in haar eigen verklaringen en tevens de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zoon (notities CGVS verzoekster, p. 27-29).

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar, zo blijkt uit wat volgt, *in casu* niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers, in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te ontcrachten, niet verder komen het louter bevestigen van één versie van hun verklaringen. De Raad wijst er echter op dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

Waar verzoekers nog gewag maken van een misverstand met de tolk wat betreft het moment waarop verzoekster haar werk voor de stichting stopzette, stelt de Raad vast dat verzoekers zulks op geen enkele wijze *in concreto* aantonen. De Raad stelt vast dat de desbetreffende tegenstrijdigheid ondersteund wordt door de notities van het persoonlijk onderhoud. Blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster aanvankelijk immers duidelijk dat zij haar sociale werk stopzette "(d)e tweede, derde week van april" en dat zij na de eerste bedreiging nooit meer sociaal actief was (notities CGVS verzoekster, p. 20), terwijl volgens haar latere verklaringen deze eerste bedreiging haar al zou hebben bereikt op 4 april 2019 (notities CGVS verzoekster, p. 21). De Raad wijst er hierbij op dat, hoewel de notities van het persoonlijk onderhoud geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaken, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de verzoeker om internationale bescherming kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In de notities van het persoonlijk onderhoud werd duidelijk aangekruist dat verzoekster de aanwezige tolk begrijpt en haar werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat zij niet heeft gedaan. Er dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze concretiseren hoe er desbetreffend een misverstand zou kunnen zijn ontstaan met de tolk. Evenmin duiden zij aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling verzoeksters verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Dit argument met betrekking tot de tolk is dan ook niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

2.3.5.8. Ten slotte dient nog te worden gewezen op verschillende vaststellingen die de ernst en uitgebreidheid van het door verzoekster naar voren gebrachte sociale engagement onderuithalen. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissingen uitgebreid vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar rol niet verder reikte dan af en toe als vrijwilliger danslessen geven aan kinderen en hen helpen bij knutselwerken, dat verzoekster voorts na een enkele vermeende bedreiging in april meteen alle banden met de stichting doorknipte, dat zij, ondanks het gegeven dat er naast haar en de oprichtster slechts één enkele persoon bij de stichting Santiago Castillo actief was, de naam van deze andere medewerker niet kan geven, en daarnaast haar zoon, hoewel verzoekster aangaf dat hij op de hoogte was van haar sociaal engagement, in wezen weinig duidelijkheid kan scheppen over verzoeksters sociale activiteiten. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: *"Daarbij dient het CGVS eveneens ernstige twijfels te plaatsen bij de ernst en uitgebreidheid van het door u naar voren gebrachte sociale engagement. In wezen kan uit uw verklaringen slechts worden opgemaakt dat u af en toe als vrijwilliger danslessen gaf aan kinderen en hen hielp bij knutselwerken, uw rol reikte niet verder dan dat (CGVS, p. 19). Er komt aldus geenszins naar voren dat u beschikt over een profiel dat u zwaar onder de aandacht kan brengen. Het doet daarenboven uiterst merkwaardig aan dat u, indien u werkelijk zo sociaal geëngageerd zou zijn geweest, na een enkele vermeende bedreiging in april 2019 meteen alle banden met de stichting doorknipte. U stopte volledig met uw sociale activiteiten, u nam nooit meer contact op met de oprichtster van de stichting, hoewel zij ook een bedreiging zou gekregen hebben, en u hebt werkelijk geen idee of de stichting waarvoor u zich zou hebben ingezet nog enigszins actief is (CGVS, p. 18-20). Van een sociaal geëngageerd persoon kan echter enigszins verwacht worden dat hij begaan is met de leden van de gemeenschap, alsook met het lot van sociale leiders en de personen met wie hij samenwerkt, dat hij een niet-aflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap en een blijkende motivatie vertoont. Het mag blijken dat dit bij u allerm minst het geval is. Daarbij mag het verbazing opwekken dat, gezien het gegeven dat er naast u en de oprichtster slechts één enkele persoon bij de stichting Santiago Castillo actief was, u niet de naam van deze andere medewerker kan geven (CGVS, p. 19). Daarnaast kan u eveneens niet zeggen of ook hij nog verdergaat met zijn sociale inzet. Hoewel u daarenboven aangeeft dat uw zoon op de hoogte was van uw sociaal engagement (CGVS, p. 20), dient het CGVS vast te stellen dat M. J. (...) in wezen weinig duidelijkheid kan scheppen over uw sociale activiteiten (CGVS zoon, p. 16), hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van het door u naar voren gebrachte profiel ondermijnt. Zo geraakt uw zoon niet verder dan korte algemene bewoordingen over uw motivatie voor het sociaal engagement, weet hij niet*

wanneer u juist begonnen bent met uw sociaal werk, is hij niet op de hoogte van de anderen met wie u samenwerkte en kan hij zelfs de naam van de stichting waarvoor u actief was niet zeggen (CGVS zoon, p. 16-17). De twee foto's van dansende kinderen die u voorlegt ter staving van uw sociaal engagement kunnen – zoals hierboven reeds toegelicht– op geen enkele manier enige verdere bewijswaarde leveren, u bent werkelijk zelf niet eens te zien op deze foto's (zie document 6 in de groene farde van het administratief dossier). Dit alles wijst erop dat het profiel van iemand, die omwille van zijn sociaal werk in de kijker loopt, dat u bij zichzelf aanmeet met een serieuze korrel zout mag worden genomen. Het hoeft weinig verder betoog dat uw beweringen hieromtrent niet kunnen overtuigen.”

Met de loutere bemerking dat verzoekster alle banden met de stichting verbrak omdat ze verdere problemen met de bendes vreesde en geen risico wilde lopen, dat verzoeker niet zoveel interesse had in de activiteiten van zijn moeder en dat verzoekster de andere medewerker bijna nooit zag, ontcrachten verzoekers geenszins voormelde motivering. In het bijzonder gaan zij geheel voorbij aan de pertinente bemerkingen in voormelde motivering dat (i) van een sociaal geëngageerd persoon enigszins verwacht kan worden dat hij begaan is met de leden van de gemeenschap, alsook met het lot van sociale leiders en personen met wie hij samenwerkt, dat hij een niet-aflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap en een blijkende motivatie vertoont, (ii) verzoekster zelf verklaarde dat haar zoon op de hoogte was van haar sociaal engagement, waardoor enige kennis van haar zoon omtrent haar activiteiten mag worden verwacht, en (iii) er naast verzoekster en de oprichtster slechts één enkele persoon bij de stichting Santiago Castillo actief was, waardoor redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekster de naam van deze persoon zou kennen.

2.3.5.9. Wat betreft nog de doodsbedreiging die verzoekster “*vele jaren geleden*” zou hebben meegemaakt in Buenaventura (notities CGVS verzoekster, p. 29-30), duidt de Raad erop dat in dit verband door de commissaris-generaal het volgende wordt gemotiveerd: “*Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat met betrekking tot de doodsbedreiging die u ‘vele jaren geleden’ zou hebben meegemaakt in Buenaventura (CGVS, p. 29-30), op geen enkele manier een vrees in uw hoofde of dat van uw kinderen kan worden vastgesteld. Vooreerst dient de opmerking te worden gemaakt dat u zelf geen vrees aanhaalt ingevolge deze gebeurtenissen, daarenboven blijkt het te gaan om een losstaand incident dat niet in verband kan gebracht worden met de bovenstaande asielmotieven (CGVS, p. 29; zie ook opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Daarbij kan worden afgeleid dat de impact van deze bedreiging werkelijk weinig impact op u lijkt gehad te hebben, u kan in wezen zelfs niet zeggen wanneer het zich juist zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 29). Dat u vervolgens diezelfde daders na vele jaren in november 2019 opnieuw geheel toevallig in een miljoenenstad als Cali opnieuw zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 30), lijkt weinig plausibel. Hoe dan ook, deze mannen zouden u niet hebben herkend en u heeft in wezen nooit meer enige problemen ten gevolge van deze gebeurtenis in Buenaventura gekend. Daarbij is het eveneens tekenend dat M. J. (...) dit incident op geen enkel moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud vermeldt. Het CGVS kan zoals gezegd aldus allerminst een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afleiden wat betreft dit voorval.”*

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die bovenstaande motivering in een ander daglicht stellen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.10. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat inzake de door verzoekers bijgebrachte documenten in de bestreden beslissingen terecht het volgende wordt gemotiveerd: “*De door u en uw zoon neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft, jullie legden jullie paspoorten en de identiteitskaart van M. J. (...) neer, dient het CGVS op te merken dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit wordt betwist. Wat betreft de dreigbrieven en foto's van dansende kinderen, van de puinhoop en van een klacht met kogel, werd hierboven reeds gemotiveerd dat deze documenten allerminst in staat zijn om uw verklaringen te onderbouwen. Met betrekking tot de klacht bij La Fiscalia, de aanvraag voor beschermingsmaatregelen en het document vanwege het Ministerio de Defensa Nacional met beschermingsaanbevelingen, dient het CGVS op te werpen dat de inhoud van deze aangifte niet kan beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.”*

Verzoekers betogen dat de door hen bijgebrachte documenten beschouwd moeten worden als een begin van bewijs van de problemen die zij hebben ondergaan, waarbij zij erop wijzen dat bepaalde documenten afgegeven werden door de officiële nationale autoriteiten en dat de inhoud van de documenten in overeenstemming is met hun verklaringen, doch doen zij hiermee geenszins *in concreto* afbreuk aan bovenstaande vaststellingen inzake de door hen bijgebrachte documenten waaruit wel degelijk geconcludeerd moet worden dat deze documenten niet van aard zijn de door hen beweerde problemen aan te tonen.

De aan het verzoekschrift gevoegde rapporten zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers' persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet op basis van de hoger geciteerde bronnen in de bestreden beslissingen verder het volgende uiteen: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen*

brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekers zijn afkomstig uit de provincie Valle del Cauca. Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekers brengen geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekers zijn afkomstig uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca (notities CGVS verzoekster, p. 5; notities CGVS verzoeker, p. 5). De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET